

NO99

teater | www.no99.ee

Jätkame

september-oktoober 2012

NO64

Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp
Kaljujärv

Rasmus Kaljujärv kirjutas 14. augustil nii:

“Esimest korda üksinda proovisaalis. Ei ole kunagi nii ebamugavalt end proovisaalis tundnud. Hirm ja segadus vaheldusid helgemate hetkedega. Vähemalt mulle tundus nii. Ülesandeks püstitasin sõnastada ära, mis see on, mida ma siis tegema hakkam. Tegin natuke trenni, üldfüüsilist. Vaatasin “Vahel on tunne...” DVDd. Kirjutasin tekkinud mõtted üles. Proovisaali on jäänud üks mees. Kõik on lahkunud, ära läinud. Isegi valgustajad ning helimees on läinud. Kedagi ei ole. Mees ei taha ära minna, ei taha alla anda. Ei taha poole pealt lõpetada.”

Rasmus Kaljujärve “Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp” vaid viisteist korda Teater NO99 proovisaalis. See on meie uue hooaja avalavastus. Ja võib-olla mitte ainult hooaja.

Laval Rasmus Kaljujärv

Esietendus 22. septembril

Etendused 24/25/27/28 septembril,

5/9/10/12/13/15/16/25/29/30/31 oktoobril

5. oktoobril enne etendust kl 18:30 teeme lavastusele sissejuhatuse

NO63**Pedagoogiline poeem**

Stanislavski/Makarenko/Semper/Ojasoo

Ukrainas tegutsenud kasvatusteadlase Anton Makarenko eepilise teose “Pedagoogiline poeem” järgi on kasvatatud ja vormitud miljoneid inimesi Nõukogude Liidus. Vene teatripraktiku ja –teoreetiku Konstantin Stanislavski välja töötatud süsteemi järgi on õppinud lugematud näitlejad üle kogu maailma. Makarenko kasvas oma kolooniates uut inimest, üllast, grupivõimu ja -vaimu austavat ning ausat tegelast, kes kasvas peeti sama usinalt kui kuulas viulimuusikat ja luges Gorkit.

Stanislavski töötas välja, katsetas enda ja oma näitlejate peal ning pani kirja psühholoogilise näitlemisstiili rolli loomise jaoks vajalikud sammud, mis algasid näitleja keskendumisvõime treenimisest ja lõppesid aastapikkuse prooviperioodi jooksul oma karakteriks täieliku kehastumisega.

Ene-Liis Semperi ja Tiit Ojasoo lavastus “Pedagoogiline poeem” toetub mõlema suure õpetaja kogemusele. See on lavastus, mille näitlejad küsivad endalt, kui kaugele nad on nõus minema, et midagi uut õppida. Õppida tundma ennast ja oma ametit, õppima inimene olema. Kas kaasaegses maailmas on see üldse võimalik, võimalik loobuda segajatest, võimalik jäägitult keskenduda ja sügavuti minna? Ja lõpuks, kes oled üldse sina, et mind õpetada?

Lavastajad Ene-Liis Semper ja Tiit Ojasoo
Laval Marika Vaarik ja Lavakunstikooli XXVI lend
(juhendaja Tiit Ojasoo)

Esietendus 13. oktoobril Permis**Esietendus Tallinnas 20. oktoobril****Etendused 23/24/26/27 oktoobril**

NO66

Iphigéneia Aulises

Euripides/Marshall

Antiikdraama on ennekõike tühik. Ta ei ole täidetud tühja sõnamulinaga ega tühiste probleemidega, vaid ta on sedavõrd avar – umbes nagu ookean –, et tema kaldal seistes on võimalik see avarus täita kõige suuremate eksistentsiaalsete küsimustega. Ajal, mil me üha enam lepime näilise õnnega ning kannatame seetõttu rängalt, kui see õnn meilt võetakse, on Euripidese ja NO99 näitlejate fookuses tõeline tühjus. See on tühjus, mille traagilisus on peaaegu väljakannatamatu, kuid millega kohtumine annab meile aimu meie enese tegelikust sisemisest suurusest või võimalikust väiksusest.

Antiikdraamasid lavastatakse teatrites suhteliselt harva. Kuigi nende fookuses on lugu, kergesti jälgitav jutustus, peljatakse küsimuseasetuste suurust. Kuid needki küsimused on ennekõike inimlikud. Lavastaja Lorna Marshalli ja trupi koostööna valminud lavastuses puudutakse piiri banaalseks inimeseks ja eksimatuks jumalaks olemise vahel. Mõlemad on keerulised.

Etendus kestab üks tund ja 40 minutit

Lavastaja Lorna Marshall

Laval Tambet Tuisk, Gert Raudsep, Rasmus Kaljujärv, Mirtel Pohla, Eva Klemets, Jaak Prints, Marika Vaarik, Risto Kübar

**Etendused 4/5 septembril Tartus festivalil DRAAMA,
7/8 septembril ja 2/3/4 oktoobril taas meie majas**

MAJAPIDAMISRUUM

VZ

NO73**Võtame uuesti!**

Frayn/Semper/Ojasoo

Nali ühendab. Tõesti. Kui on kokku saanud terve saalitäis naervaid inimesi, siis tekib nende vahel teatav üksmeel, teatav ühtsus. Ei öelda asjata, et kõik inimestevahelised erinevused kaovad, kui nad koos naeravad. “Võtame uuesti!” tegelebki just säärase naljadega. Siin on koos ironia ja satiir, kaktus-tagumikku naljad ja mees-mängib-naist naljad, siin on intellektuaalset huumorit ja koomilisi vanamehi, siin on veidraid kõnnakuid ja naljakaid näoilmeid, vaimukaid ebaõnnestumisi ja hulgaliselt valel ajal vales kohas olemisi. Ja see kõik on väga naljakas.

Teatris on nalja eriti hea teha. Sest seal see võimendub. Kui me vaatame näiteks ajalehes naljakat karikatuuri, siis see võib olla küll väga vaimukas karikatuur, kuid meie naer jääb alati veidi poolele teele pidama. Sest mida me üksinda ikka kõõgis itsitame? Kuid kui meid ümbritseb veel 500 samast emotsioonist haaratud inimest, on naer seda võimsam ja ka nali seda naljakam. Just seetõttu mängitaksegi “Võtame uuesti!” viimased publiku nõudmisel toimuvad etendused Salme Kultuurikeskuses. See on koht, kus saab nalja. Palju nalja.

Etendus kestab 2 tundi ja 20 minutit, üks vaheaeg

Autor Michael Frayn

Lavastajad ja kujundus Ene-Liis Semper ja Tiit Ojasoo
Laval Tiina Taurate (külalisena), Sergio Vares, Mirtel Pohla, Jaak Prints, Rasmus Kaljujärv, Tambet Tuisk, Gert Raudsep, Eva Klemets, Risto Kübar

**Viimased etendused Salme Kultuurikeskuses 17/18/19
oktoobril ja Pärnus “Endla” teatris 22/23 oktoobril**

**18. oktoobril enne etendust kl 18:30 teeme lavastusele
sissejuhatuse**

NO65

Suur õgimine

Lagle/Kõiv

“Suur õgimine” on traagiline dinee, mille käigus neli inimest ennast surnuks söövad. Kuid ükski tragöödia ei omanda piisavat mõõdet ilma kurva naljata. Nii ongi see lavastus ühelt poolt inimelu kannatustest, kuid teiselt poolt õgitakse ka selle nimel, et paljakssöödud taldriku põhjast leida mingigi pilt, mis võiks anda usku, et inimene lepitub iseenesega.

Teater koosneb paljudest komponentidest: näitlejate mäng, näitekirjaniku tekst, lavastaja poolt välja mõeldud kujundid, lavakujunduse visuaalne palg, helikujunduse biidid jne. Lauri Lagle on oma lavastustes püüdnud pöörata võrdset tähelepanu kõigele. Kui juba helid on, siis ei tohi ta olla pelgalt saatemuusika, vaid oluline tähendusi loov kujundus. Kui on näitlejate mäng, siis mitte lihtsalt teksti illustreerida, vaid anda neile ka abstraktseid stseene, kus nad ei jutusta, vaid väljendavad. Ja kui on lavastaja kujundeid, siis peavad need kujundid olema ka suured, jõulised ja huvitavad vaadata.

Etendus kestab 1 tund ja 50 minutit

Lavastaja Lauri Lagle

Kunstnik Laura Kõiv

Laval Marika Vaarik ja Eva Klemets ning külalistena

Priit Võigemast (Tallinna Linnateater) ja Margus Prangel

Etendused 12/13/14/17/18 septembril

13. septembril enne etendust kl 18:30 teeme lavastusele sissejuhatus

Lavastuse "Pedagoogiline poeem" proovid augustis 2012. Fotod Tiit Ojasoo

Naiivsusest teatris

Eero Epner

Te ei aimagi, kui aeglaselt areneb inimkond tõdede tõttu. Mircea Eliade

Viimasel ajal on ajakirjanduses taas üles kerkinud küsimus, kas ja mil määral võib kunst, ennekõike aga teater olla naiivne. Eriti selgelt on seda tajuda nende aktsioonide ja lavastuste retseptisoonis, mis on oma eesmärgiks seadnud teatud ühiskondlike valupunktide puudutamise: kas teater pole jäänud mitte naiivseks, kas ta teab piisavalt, kas ta ikka suudab uuristada tõe keerulise koja kõikidesse soppidesse? Küsimus on õigustatud ning selle lahkamine väga oluline, sest oma mahukuses haarab “naiivsus” mitte ainult kunsti temaatilis-tehnilist külge, vaid ka eetilis-moraalset poolt, rääkimata kunsti kommunikatiivsest funktsioonist.

Ühelt poolt oleks ju lihtne kõik kirjeldatud süüdistused tagasi lükata. Kui näiteks poliitik X süüdistab teatrit selles, et “te ei valda tõe”, seega puudub teatril ka õigus käsitleda teatud ühiskondlikke teemasid, kuna ta libiseb paratamatult tugeva lihtsustamise teed ning leiab ennast seetõttu peatselt naivismi lõpututelt väljadelt, siis võiks teatri vastus Xile sisaldada mh vastuetteheidet nagu “tõe ei tea teiegi” või poeetilist kontrat “Ei puhu mina poliitika sarve / Mul õiendada hingeline arve” (Juhan Liiv). Ja kuigi mõlemad väited oleksid ka täpsed – näiteks tõe monopoliseerimine teatud inimeste poolt on väga ohtlik, eriti kui on tegemist avalike asjadega nagu näiteks poliitika, mille olemuseks on avalik diskussioon, st erinevate väidete ja tõevaadete omavaheline suhtlus –, on nad antud juhul ebapiisavad, ning kuigi Liivi sõnadega võib nõus olla, on need praegusel hetkel liialt üleüldised, et nendega ennast kaitsma hakata. Seetõttu tõmbame vaatenurga korraks laiemaks ja proovime näha antud etteheite taga – tõe mittevaldamine viib kunsti naiivsusesse, mis võib olla mitte ainult rumal, vaid ka ohtlik – teatud laiemat hoiakut: hoiakut,

mille kohaselt kunst ongi naiivne. Selle väite õigustuseks näivad paljud mõlgutavat mõtteid nagu “kunsti olemuses on lapselik otseütlemine”, “kunst opereerib lihtsustavate arhetüüpidega” või koguni “kunstnikud on ju veidi... teate küll... ning nende värk on... teate küll”. Seega: arvatakse, et kunst on ja peabki olema “naiivne”, eemaldudes elu põhiväärtustest, jättes üldistades tähelepanuta pisiasjad või lähtudes oma ideoloogilises hoiakus idealismist, mis ei ole vastavuses ühiskonna pragmaatilise toimimisega. Selle kõigega on nii ja naa.

Jah, muidugi on suur osa kunstist naiivne selle sõna halvas tähenduses. On ilma põhjusega lilleline või rumalusest ja misantroopiast tingituna põhjendamatult tige, tulistades puusalt kõiki, kes ei klapi nende maailmapildiga: vabrikante, eesistujaid, pastoreid, pereemasid, fašiste ja teisi. Säärane kunst on reeglina halb kunst. Eriti teravalt on seda miskipärast tajuda just teatris, kus “elavate kehade” poolt loodud situatsioon näib lähenevat rohkem reaalsusele, st ka tõe, kui mõned teised kunstid, mis on vabad sellest paratamatust sidemest oma kunstiiliigi ja reaalsuse jäljendamise/väljendamise vahel. Näiteks võib küll kõneleda ka naiivsusest muusikas, kuid see tähendab sel juhul pigem liiga lihtsat helikeelt, see tähendab – etteheide puudutab muusikalisi kvaliteete. Ent teatris kohatav “naiivsus” räägib meile mitte ainult autorite käsitööoskuste puudulikkusest, vaid ka nende maailmapildi vildakusest, kuna lavalt nähtav kõnetab – vältimatult – ka seda reaalsust, mis antud kunstiteost ümbritseb (olgu selleks reaalsuseks siis ühiskond, armastus või igatsus kaugemate universumide järele). See on säärane naiivsus, mida on piinlik vaadata ning selle vastu aitab ainult üks: tarkus. Lavastajad ja näitlejad peaksid rohkem lugema, rääkima erialaspetsialistidega, mitte leppima poeetiliste pooltõdedega, mis lubavad “kunsti” sildi all välja pakkuda kõiksugu suvalist kräppi, ja nii edasi.

Kuid on tõepoolest veel teist sorti “naiivsust” kunstis, mille põhjuseks ei ole tegijate rumalus, vaid tahe. See on tahe, mille kohaselt kunsti eesmärgiks ei ole tõe käsitledes avada mitte ainult selle pragmaatilist poolt, viia läbi ajakirjanduslik uurimus ja paljastada senitundmatuid fakte, vaid säärase

kunsti eesmärgiks on tõe emotsionaalne pool. See tähendab: kunstil peab olema piisavalt tugev sõrestik teadmised, millele saaks toetuda, kuid see sõrestik ongi vaid toetuspind, millelt lähtudes saab väljendada neid emotsioone, mida kunstnikes neile teadaolevad teadmised tekitavad. Mida see tähendab? Seda tähendabki. Tõde ei koosne kunagi vaid faktidest, vaid ka nende faktide emotsionaalsest tõlgendamisest. Näiteks kui poliitik X ütleb lause, siis see lause võib olla fakt, kuid selle lause tõlgendamised on samavõrd selle fakti osad – isegi kui poliitik hiljem väidab, et teda mõisteti “valesti”, see tähendab – mittetõeselt. Kui näiteks kujutleda säärast vabas ühiskonnas mõeldamatut olukorda, kus mõne partei peasekretär helistab oma partei lihtliikmele ja palub tal anonüümse annetuse teha, et varjata annetuse algset allikat, siis “tõde” on lõppkokkuvõttes küll see, kui annetus antakse, kuid see fakt iseenesest ei ole veel kogu tõde. Tõe juurde kuuluvad ka küsimused, kust raha ikkagi tuli, kes helistas kellele, aga veelgi laiemalt ka see, millised on need inimestevahelised suhted, mis antud sündmuseni viisid, aga ka see, mida säärane mõeldamatu olukord võiks öelda antud ühiskonna läbipaistvuse, tõetaluvuse ja aususe kohta. Ja siin on tegemist paratamatult emotsionaalsete valikutega, kus mitte ükski osapool ei saa lähtuda enam pelgalt “faktidest”, vaid ka nende tõlgendustest. Või võtame näite armastusest. Mees ütleb naisele, et nende vahel võiks nüüd selleks korraks lõpp olla. Naine nutab, toimub lahkuminek. Mis on selles olukorras tõde? Ainult fakt, et mees ütles ühe lause ja üle naise põskede voolasid soolakad pisarad, ei ole kogu tõde. Tõde on ka see, mis toimus mehe peas, mis naise südames, milline oli see ruum, kus toimus lahkuminek, ja kas atmosfäär oli pingeline või ükskõikne. See on kõik osa tõest, aga see osa on emotsionaalne. Ja kunstil, sh teatril, on ühtaegu privileeg ja teiselt poolt kohustus uurida seda tõe emotsionaalset külge. Sest see on korraga nii “emotsioon” kui ka “tõde”.

Tõsi, samas ei saa piisavalt üle korrata, et julgete emotsionaalsete üldistuste tegemiseks peab olema kunstnikul eelnevalt vähemalt teatud teadmised. Vahel piisab elukogemusest, vahel on vaja intervjuuerida inimesi, vahel

teha midagi muud. Kuid mingi arusaam elust peab olema. Sest kunstile omaseks peetavas “naiivsuses” on veel teine poolgi. Ja nimelt: kui me juba oleme jõudnud tõdemuseni, et kunst tegeleb tõe erinevate tahkudega ning see pole naiivsus, vaid kunstile omane viis olla kommunikatiivne inimelu kõige erinevamate spektritega, siis “naiivsust” tuuakse esile ideoloogilise etteheitena, mille kohaselt kunstnike idealism on naiivne. “Mis siis sellest muutus?” on tavapärane retooriline küsimus, kui mingi kunstiakt on ette võtnud näiteks mõne ühiskondliku paise. (Kummalisel kombel küsitakse seda küsimust hoopis harvemini või üldsegi mitte siis, kui kunstiteose nähtavaks “teemaks” või “jutustuseks” on näiteks armastus, kuigi mingit emotsionaalset ega eetilis-moraalset vahet ei ole võimalik tõmmata. Kunstiteos, mis tegeleb näiteks altkäemaksuga, ei tegele tegelikult millegi põhimõtteliselt erinevaga kui kunstiteos, mis keskendab oma tähelepanu läheneva keskea painetele ühes abielus: fookuses on ikkagi inimlikud tahtmised. Ja sealjuures ei maksa sugugi alahinnata abieludraamat, mis seab täpselt samamoodi oma eesmärgiks maailma parandamise, saalis istuvate ja samasuguste probleemide käes vaevlevatele inimestele näiteks lepituse pakkumisega nende olukorraga, ja jällegi ei ole võimalik näha mingit põhimõttelist vahet nn poliitilise ja “igavikulise” kunsti vahel.)

Ent niisiis. Kunst ei suuda maailma muuta – selle uskumine olevat naiivne. Lihtsaim vastus sellele etteheitele on: muudab küll. On loendamatu arv näiteid kunstiteostest, mis on mingil moel maailma muutnud. Tõsi, vahel öeldakse, et neid näiteid ei olegi väga palju: romaan “Onu Tomi onnike” olevat põhjustanud piisava pahameele orjanduse aadressil, aidates kaasa ühiskondlikele protsessidele, mis viisid orjanduse kaotamiseni, ning Lewis Hine'i fotod lapstööjõust vabrikutes andsid emotsionaalse *boosti*, mis aitas lõpuks alaealised tehastest tagasi mänguväljakutele viia. Ja kõik. Sest kuidas muutis maailma Fellini “Kaheksa ja pool”? Mis juhtus ühiskonnas, kui ilmusid Underi luuletused? Kas sõda on tänaseks kadunud, kuigi selle koleduste paljastamisega tegeles Juhan Peegli “Ma langesin esimesel sõjasuvel”? Või miks on ikka veel alles

hälin ja raev, kuigi meil on Faulkner? Ei, *really*? Jätame kõrvale selle tüütuks muutuva emotsionaalse kaitsekilbi, mis kaitseb i g a s u g u s t kunsti lihtsalt seetõttu, et see on kunst – kuidas me võime näha tõestust sellele, et kunsti lootus maailma parandada ei ole naiivne? Sest kui kunst seda ei suuda, pole tal ka mõtet. Kui kunstnik ei taha iga oma teosega maailma kuidagi parandada, on ta sedavõrd küüniline, et võiks parem teha midagi muud, näiteks iriseda kusagil veebis poliitikute ja ärimeeste üle.

Üheks võimalikuks vastuseks, kuidas siiski on võimalik tõestada paljude intuiitivset usku, et kunst kuidagi maailma muudab, võiksime kasutada eriti vist just teatrile sobivat tõdemust, et kunst mudeldab mingeid nähtuseid või olukordi. Harva tegeleb teater ühe konkreetse sündmuse detailse kordamisega, vaid ikka püütakse luua mingi emotsionaalne üldistus, et antud sündmuses esinevatest suhetest, pingetest ja atmosfääridest oleks võimalik aru saada ka neil, kes konkreetset sündmust pole läbi elanud, küll aga midagi sarnast. Üldistus tähendabki aga mudeldamisest: teater loob mingi sündmuse või olukorra mudeli. (Siinkohal varitseb muidugi oht liiga julge üldistuse järele: peenete erisuste tabamine on samavõrd oluline kui üldistuste loomise oskus.) Säärast mudeldamist võib näha näiteks arhetüüpide kasutamises, aga ka kehaliste, keeleliste ja visuaalsete metafooride loomises laval. Nagu on aga kirjutanud George Lakoff ja Mark Johnson: metafoor pole ainult poeetiline kujund, vaid “nii mõtlemist kui tegutsemist suunav harjumuspärane mõistesüsteem on loomuldasa metafooridele rajatud”. Teisisõnu: inimene mõtleb ka tavaelus metafooride kaudu, mis omakorda määrab ära selle, kuidas me üldse maailmast aru saame või temasse suhtume. Näiteks kui me mõtleme metafoorselt “vaidlus on sõda” (näiteks väljendite “Ta ründas minu seisukohta”, “Ma pole üheski väitluses temaga *peale jäänud*” jne kaudu), siis me arvamegi, et vaidlus tähendab konflikti. Mitte mõttevahetust, dialoogi, vaid konflikti – ja seetõttu me ka käitume teatud vaidlusolukordades nagu rindel, kuigi see pole sugugi ainuvõimalik lahendus. Seega: ka teatris luuakse mitmeid näiteks kehalisi metafoore, näidatakse meile impulsside

liikumist läbi kehade, ja need metafoorid kujundavad omakorda selgelt seda, kuidas me maailma tajume. Ja just see ongi teatri eetilis-moraalne ja kommunikatiivne väljakutse: luua sedavõrd jõuliseid, emotsionaalseid, ambivalentseid ja vastuolulisi metafoore, et vabastada inimesed seniste metafooride kütkest ning näidata neile teistsuguste mõtte- ja tundemustrite võimalikkust. Õelda, et see ei vii veel maailma muutmiseni, on seejärel vaid pelk künism või kiirustav rumalus kellegi poolt, kes ootab koheseid ja lõplikke muutuseid. Ükski eepos, Tšehhovi näidend ega Anselm Kieferi maal ei ole koheselt ega nähtavalt midagi muutnud, kuid ilma nendeta oleksime endiselt vaid määratsevate barbarite jõuk.

Muide, korraks võiks küsida ka selle järele, kas teatri naiivsus on ehk kuidagi teistmoodi kui muudes kunstivaldkondades? Jah, on. Sest teatri naiivsus on avalik naiivsus. Inimesed on koos ja naiivsed ollakse koos. Teatri kui kunstivormi olemuses on olla avalik, aga kuigi selles on oma määratu jõud, on selles ka omad ohud – näiteks kipub inimene suurema seltskonna ees rääkima üldistatumalt, lihtsamalt, naiivsemalt, kui ainult paari-kolme nutika sõbraga vesteldes. Seetõttu libiseb ka teater sageli lihtsustamise lõksu, eriti kui ta sõltub väga tugevalt publikumenust. Seetõttu pole imestada ka 20. sajandil levinud teatripõlguses, mille võtab tabavalt kokku Roland Barthes'i lause "Ma loen ennast küll teatrisõbraks, aga pole ometi teatris enam ammu käinud". Ta oli pettunud. Teater pakkus vaid lurri. Oli pehme ja kompromissialdis. Kuidas seda ületada? Tuleb leida tasakaal. Teda väga palju ja samas ikkagi uskuda maailma parandamise võimalikkusesse. Ja sugugi mitte alati ei tähenda see, et me peame andma positiivseid signaale, pühitsema midagi, pakkuma koosolemise mõnu. Naiivsus on ennekõike lihtsustamine. Üks selliseid lihtsustamisi on arvamus, et me kõik oleme ühesugused. Hiljuti ütles üks Eesti lavastaja, et pole vahet, mis ametit me peame või kes me oleme, kõik tahame olla õnnelikud. Õige. Aga nii üleüldine, et pihta pole sellega midagi hakata. Sest meie teed õnne poole on lihtsalt sedavõrd erinevad. Ja vaid väga vähesed jõuavad päralt.

Teater NO99 Internetis - www.no99.ee

Piletite ostmine

Teater NO99 pileteid on võimalik osta Internetis aadressilt www.piletimaailm.com
Piletimaailma lehele saab ka teatri kodulehe alajaotustest “Kava” ja “Piletid”.

Ikka tekib olukordi, mil tahame kiiresti midagi öelda või jagada. Nii edastame infot lisaks kodulehele veel kolme kanali kaudu.

E-mail – Teater NO99 listiteated

See on kõige mugavam viis olla kursis pileti- ja müügiteadetega. Liitu teatri mailinglistiga www.no99.ee alamlehel “Piletid”

Twitter – www.twitter.com/TeaterNO99

Twitteri lühisõnumitega saadame jälgijatele uute artiklite ja kavalehtede linke. Edastame materjali, mis netis Teater NO99 kohta silma jääb.

Facebook – grupp “Teater NO99”

Facebookis jagame uudiseid ja korraldame vahel ka piletimänge.

Jazzklubi

Kodumaise džässi tase saab aasta-aastalt järjest paremaks ning muusika mitmekesisemaks. Hooajal 2012/2013 toob Eesti Jazziliit Tallinna, Viljandi, Tartu, Pärnu, Rakvere ja Kuressaare publiku ette džässi hetkeseisu kuumimad nimed nii Eestist kui ka välismaalt. Teater NO99 keldrisaalis toimuvad kontserdid reedeti kell 22.00.

Samal õhtul teatrit külastanud inimesed saavad teatripileti ettenäitamisel pileti hinnaga 2 €, teistele on hind 5 €, sooduspilet 3 €. Eesti Jazzliidu liikmetele 2 €.

Jazzkaare kontsertidel on erinevad hinnad. 07/09 toimuvale kontserdile maksab sooduspilet 8 € ja täispilet 10 €; müük Piletimaailmast ja Piletilevist.

September

R 07/09 22:00 **Jazzkaar ja Jazziliit esitlevad:**

Maria Faust Group (Eesti-Taani)

R 14/09 22:00 **A. Kruglov & J. Sooääre trio** (Moskva-Eesti)

R 21/09 22:00 **Kari Ikonen Trio** (Soome-Armeenia)

R 28/09 22:00 **Leedu Jazziliit esitleb: Ditties** (Leedu)

Oktoober

R 05/10 22:00 **“Plunge”** (Rootsi)

R 12/10 22:00 **Martin Matt / Jam Gangsters**

R 19/10 22:00 **Paula Mustikas ja Reelika Ranik**
“Sahtli saladused ühises kapis”

R 26/10 22:00 **UMA**

Piletiinfo

Kassa 660 5051
E-R 12-18

Etenduse päevadel ka tund enne etenduse algust.
Piletid müügil ka Piletimaailma müügikohtades ja internetis
www.piletimaailm.com

Teater NO99 mobiilis – www.kultuuri.net
Mobiili (iPhone) kaudu saab NO99 sündmusi otsida
www.kultuuri.net

Pileti hind 17 €, sooduspilet 13 €. Müügil ka kinkekaardid 34 €. Sooduspilet kehtib õpilastele, üliõpilastele ja pensionäridele.

Broneeritud üksikpiletite väljaostmine hiljemalt üks nädal enne etendust, kollektiivtellimuste puhul kaks nädalat. Pileteid tagasi ei osteta.

Tund enne etendust ja vaheajal pakub Teater NO99 puhvet jooke ja suupisteid. Vaheajaks on võimalik broneerida kaetud laud.

Teatrimaja taga asuv autoparkla on etenduse ajal publikule avatud. Rattaparkla on peaukse vestibüülis. Palume etenduse ajaks autot mitte parkida Kaitseministeeriumi ette.

Teater jätab endale õiguse teha mängukavas muudatusi. Ärajäänud etenduste piletid ostetakse tagasi või vahetatakse ümber ühe nädala jooksul teatri kassas (Šakala 3).

Teater NO99 on Eesti Etendusasutuste Liidu liige.

Theatre NO99
Šakala 3
10141 Tallinn

The box office is open from Monday to Friday 12 a.m – 6 p.m., as well as an hour before the beginning of each play. Tickets are also available at the ticket offices of Piletimaailm. Ticket prices are 17 € and 13 €.

September

- T 04/09 18:00 **NO66 Iphigéieia Aulises** Festivali DRAAMA 2012 Tartus
K 05/09 18:00 **NO66 Iphigéieia Aulises** Festivali DRAAMA 2012 Tartus
R 07/09 19:00 **NO66 Iphigéieia Aulises**
L 08/09 19:00 **NO66 Iphigéieia Aulises**
K 12/09 19:00 **NO65 Suur õgimine**
N 13/09 19:00 **NO65 Suur õgimine**
R 14/09 19:00 **NO65 Suur õgimine**
E 17/09 19:00 **NO65 Suur õgimine**
T 18/09 19:00 **NO65 Suur õgimine**
L 22/09 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp** Esietendus
E 24/09 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
T 25/09 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
N 27/09 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
R 28/09 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**

Oktoober

- T 02/10 19:00 **NO66 Iphigéieia Aulises**
K 03/10 19:00 **NO66 Iphigéieia Aulises**
N 04/10 19:00 **NO66 Iphigéieia Aulises**
R 05/10 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
T 09/10 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
K 10/10 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
R 12/10 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
L 13/10 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
L 13/10 19:00 **NO63 Pedagoogiline poeem** Esietendus Permis teatrfestivali "Director's space"
P 14/10 15:00 **NO63 Pedagoogiline poeem** Teatrfestival "Director's space", Perm
P 14/10 19:00 **NO63 Pedagoogiline poeem** Teatrfestival "Director's space", Perm
E 15/10 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
T 16/10 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
K 17/10 19:00 **NO73 Võtame uuesti!** Salme Kultuurikeskus Viimaseid kordi!
N 18/10 19:00 **NO73 Võtame uuesti!** Salme Kultuurikeskus Viimaseid kordi!
R 19/10 19:00 **NO73 Võtame uuesti!** Salme Kultuurikeskus Viimaseid kordi!
L 20/10 19:00 **NO63 Pedagoogiline poeem** Esietendus Tallinnas
E 22/10 19:00 **NO73 Võtame uuesti!** Pärnu Endla teater Külalisetendus!
T 23/10 19:00 **NO63 Pedagoogiline poeem**
T 23/10 19:00 **NO73 Võtame uuesti!** Pärnu Endla teater Külalisetendus!
K 24/10 19:00 **NO63 Pedagoogiline poeem**
N 25/10 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
R 26/10 19:00 **NO63 Pedagoogiline poeem**
L 27/10 19:00 **NO63 Pedagoogiline poeem**
E 29/10 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
T 30/10 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**
K 31/10 19:00 **NO64 Lõpus on kõik õnnelikud, ja kui ei ole, siis pole see lõpp**

